

Sygn. akt III AUa 845/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Monika Kiwiorska-Pająk

Sędziowie: SSA Stanisława Kubica

SSA Irena Różańska-Dorosz (spr.)

Protokolant: Sandra Żóraw

po rozpoznaniu w dniu 8 listopada 2016 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. L.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.**

o emeryturę

na skutek apelacji J. L.

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 23 lutego 2016 r. sygn. akt IX U 924/15

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy we Wrocławiu oddalił odwołanie wnioskodawcy J. L. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W. z dnia 28 stycznia 2015 r., którą organ rentowy odmówił przyznania mu prawa do wcześniejszej emerytury, bowiem nie udowodnił on 15 lat pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Rozstrzygnięcie to oparł Sąd na następujących ustaleniach faktycznych:

Wnioskodawca J. L., urodzony w dniu (...), w 1973 r. ukończył naukę w (...) Szkole Zawodowej nr (...) w C. i uzyskał tytuł mechanika samochodowego. W okresie od 10 sierpnia 1974 r. do 22 marca 1975 r. był zatrudniony w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) Oddział w O., w okresie od 24 marca 1975 r. do 14 maja 1976 r. w Wojewódzkim Zakładzie (...) Oddział w O., zaś w okresie od 15 maja 1976 r. do 30 września 1984 r. w Spółdzielni (...) Oddział w O. na stanowiskach: mechanik samochodowy. Wnioskodawca odbywał służbę wojskową w okresie od 26 kwietnia 1976 r. do 11 kwietnia 1978 r.

W okresie od 26 sierpnia 1977 r. do 31 maja 1991 r. świadek M. B. był zatrudniony w Spółdzielni (...) Oddział w O. na stanowisku kierowca i operator sprzętu ciężkiego. Natomiast w okresie od 10 września 1979 r. do 30 września 1999

r. świadek E. K. był zatrudniony w ww. Spółdzielni na stanowiskach mechanik samochodowy (lata 1979 - 1983) oraz kierowcy (lata 1983 - 1999). Świadek otrzymał świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach za pracę na stanowisku kierowca samochodu o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Wnioskodawca w okresach od 10 sierpnia 1974 r. do 22 marca 1975 r. oraz od 15 maja 1976 r. do 30 września 1984 r. pracował w warsztacie. Do jego obowiązków należało wykonywanie wszystkich prac remontowych oraz przeglądów samochodów i maszyn. Spółdzielnia miała na stanie około 50 samochodów, w tym samochody ciężarowe marki: J., S., K. I., R. oraz mniejsze samochody dostawcze, np. marki N. z chłodnią. Naprawy samochodów były bardzo częste, bowiem przewożono nimi towary powyżej przewidzianego dla nich tonażu. W warsztacie dokonywano również napraw samochodów należących do innych spółdzielni (około 2-3 samochody miesięcznie).

W warsztacie znajdowały się dwa kanały remontowe o długości około 12 metrów oraz jedno stanowisko bezkanałowe. Na jednym kanale mógł być naprawiany jeden duży pojazd lub dwa mniejsze. Prace remontowe były wykonywane przez mechaników w warsztacie, a w przypadku nagłych awarii również w terenie (około 3-4 razy w miesiącu). Część napraw była wykonywana na placu manewrowym znajdującym się przed warsztatem. Na stanowisku bezkanałowym oraz na placu manewrowym wnioskodawca dokonywał naprawy i przeglądy niewymagające zejścia do kanału, np. wymiany łożyska lub głowicy.

W warsztacie początkowo pracowało około dziesięciu pracowników, następnie w latach osiemdziesiątych - około dwudziestu. W warsztacie oprócz mechaników pracowali również: elektryk, tokarz i spawacz. Przy jednym stanowisku pracę wykonywało dwóch mechaników i uczeń. Wnioskodawca wykonywał naprawy z drugim mechanikiem H. G. oraz K. D.. W kanale remontowym pracę mogły wykonywać równocześnie dwie osoby. Mechanicy nie mieli przydzielonych kanałów. Praca odbywała się na jedną zmianę od godziny 7 do 15. Miesięcznie w warsztacie wykonywano około 20 napraw. Naprawa samochodu trwała około 8-16 godzin. Mechanicy wykonywali również przeglądy techniczne pojazdów, które trwały od jednego do dwóch tygodni.

W latach 1983-1984 wnioskodawca wykonywał również obowiązki brygadzysty w zakresie organizacji pracy w warsztacie, podziału zleceń pomiędzy pracowników, odbioru wykonanych prac. W związku z wykonywanymi obowiązkami wnioskodawcy przyznano dodatek brygaderski.

W czerwcu 1984 r., po ukończeniu kursów podstawowych spawania elektrycznego i gazowego, wnioskodawca nabył uprawnienia spawalnicze. Kurs spawania w osłonie CO² ukończył w 1988 r., zaś ponadpodstawowy kurs spawania blach w osłonie z CO² - w dniu 23 czerwca 1992 r.

W okresie od 2 października 1987 r. do 31 grudnia 1992 r. wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K. Oddział we W. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach: ślusarz-spawacz, spawacz (od 1 lipca 1991 r. do 31 stycznia 1992 r.) oraz monter-spawacz. Na mocy umowy o pracę z 2 października 1987 r. zawartej na czas określony do 1 grudnia 1987 r., wnioskodawcy powierzono obowiązki ślusarza-spawacza. We (...) oddziale Spółki zatrudnionych było ok. 20 pracowników, na stanowiskach: spawacz (ok. 5-6 osób), malarz, ślusarz.

Do obowiązków wnioskodawcy należały prace przy spawaniu elektrycznym, a następnie, po ukończeniu specjalistycznego kursu w 1988 r., przy spawaniu półautomatem. Wnioskodawca spawał elementy konstrukcji metalowych, które następnie służyły do budowy hal (słupy, wiazary, blachownice). Poszczególne elementy były wycinane przez ślusarzy z grubych blach na podstawie rysunków technicznych, a następnie, za pomocą suwnicy, przenoszone na stanowiska spawaczy. Większe konstrukcje spawało dwóch spawaczy. Przy wykonywaniu ww. obowiązków wnioskodawca współpracował m.in. ze świadkiem S. K.. Wnioskodawca pracował tylko w hali w zakładzie pracy. Praca była wykonywana w systemie akordowym, na jedną zmianę od godziny 7 do 15. Wnioskodawca od stycznia 1989 r. otrzymywał dodatek szkodliwy do wynagrodzenia. Pracownicy brygady otrzymywali posiłki regeneracyjne.

W okresie od 1 października 1987 r. do 31 sierpnia 1992 r. świadek K. B. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o., w tym w okresie od 1 stycznia 1989 r. do 8 października 1989 r. oraz od 1 stycznia 1991 r. do 31

sierpnia 1992 r. powierzono świadkowi obowiązki ślusarza-spawacza, w ramach wykonywanej pracy wykonywał on również prace na wysokości. Świadek przy użyciu sekatora elektrycznego wycinał z grubej stali detale, wykorzystywane następnie do budowania m.in. instalacji grzewczej. Prace spawalnicze wykonywał bądź w hali w zakładzie pracy, bądź w terenie. Świadek wykonywał pracę na wysokości ok. 3-4 metrów, jak również w wykopach. Z tytułu pracy w warunkach szkodliwych świadek otrzymywał dodatek pieniężny do wynagrodzenia. Wyrokiem z dnia 4 czerwca 2004 r., wydanym w sprawie oznaczonej sygnaturą IX1U 1879/03, Sąd Okręgowy we Wrocławiu przyznał świadkowi prawo do emerytury, po uznaniu za udowodnione m.in. okresy pracy w warunkach szczególnych od 1 stycznia 1989 r. do 8 października 1989 r. oraz od 1 stycznia 1991 r. do 31 sierpnia 1992 r.

Świadek S. K. w okresie od 18 maja 1987 r. do 31 sierpnia 1992 r. był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. na stanowisku spawacz. Świadek wykonywał prace polegające na spawaniu konstrukcji metalowych elektrodą otuloną oraz magiem - półautomatem, przeznaczonych następnie do budowy hal. Świadek otrzymywał dodatek pieniężny do wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w warunkach szkodliwych.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie J. L. nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd ten, powołując treść art. 184 i art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz § 7 ust. 1 oraz § 2 rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wskazał, że okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Dalej Sąd podał, że okresy, o których mowa powyżej, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Według Sądu pierwszej instancji kwestią sporną pomiędzy stronami niniejszego postępowania było spełnienie przez wnioskodawcę warunku posiadania 15 lat okresów pracy w warunkach szczególnych. Zdaniem strony pozwanej wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999 r. wykazał 25 lat, 1 miesiąc i 13 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz 1 lat, 8 miesięcy i 28 dni pracy w warunkach szczególnych, natomiast wnioskodawca żądał zaliczenia do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w charakterze spawacza od 2 października 1987 r. do 31 grudnia 1992 r. w (...) sp. z o.o. oraz okresu pracy od 10 sierpnia 1974 r. do 22 marca 1975 r. i od 15 maja 1976 r. do 30 września 1984 r. w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) Oddział w O. oraz Spółdzielni (...) Oddział w O. na stanowisku mechanika samochodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego wnioskodawca wykazał, że w okresie od 2 października 1987 r. do 31 grudnia 1992 r. w (...) sp. z o.o. wykonywał wyłącznie prace spawacza w pełnym wymiarze czasu pracy, bowiem wynika to zarówno z dokumentów znajdujących się w aktach osobowych oraz zeznań świadków oraz wnioskodawcy. Natomiast praca w charakterze mechanika samochodowego w okresach od 10 sierpnia 1974 r. do 22 marca 1975 r. i od 15 maja 1976 r. do 30 września 1984 r. nie może być uznana za pracę w warunkach szczególnych, bowiem wnioskodawca nie wykazał by stale i w pełnym wymiarze wykonywał te prace w kanałach remontowych. W momencie zatrudnienia wnioskodawcy był on jednym z 10 mechaników, a warsztat posiadał dwa kanały remontowe, a zatem nie można przyjąć za wiarygodne, iż wnioskodawca cały czas pracował w kanale remontowym. Nie uszło uwadze Sądu Okręgowego, iż świadek M. B. nie pracował bezpośrednio z wnioskodawcą, zatem nie mógł mieć pełnej wiedzy na temat codziennej pracy mechanika w warsztacie. Zgodnie z zeznaniami świadka E. K. znacząca część prac była wykonywana poza kanałami, ewentualnie wymagała współpracy dwóch mechaników, z których jeden przebywał w kanale, a drugi poza nim (np. przy wykonywaniu remontu silnika). Również po demontażu pewnych części mechanicznych pojazdu, wykonywanych w kanale, dalsze naprawy były już wykonywane poza nim (np. naprawa skrzyni biegów). W Spółdzielni, tabor obejmował samochody ciężarowe i dostawcze oraz maszyny. Doświadczenie życiowe, jak również zbieżne zeznania świadka E. K. i samego wnioskodawcy wskazują, iż nie wszystkie naprawy wymagają wykonania ich w kanale remontowym. Ponadto, ilość kanałów była mniejsza niż ilość zatrudnionych mechaników. Prace były równocześnie wykonywane nie tylko na dwóch stanowiskach z kanałami remontowymi, ale również na stanowisku bezkanałowym

oraz na placu manewrowym przed warsztatem (w zależności od rodzaju naprawy mechanik wykonywał naprawy leżąc pod pojazdem na specjalnym wózku, albo stojąc obok pojazdu). Należy również podkreślić, że liczba pracowników tego stosunkowo małego warsztatu w latach osiemdziesiątych uległa zwiększeniu do około 20 osób, przy jednoczesnym powiększeniu warsztatu o kolejne stanowisko bezkanałowe.

Konkludując, w oparciu o dokumentację osobową, w tym zakresie dotyczącym okresów zatrudnienia w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) Oddział w O. oraz Spółdzielni (...) Oddział w O., a także na podstawie zeznań świadków Sąd Okręgowy ustalił, iż wnioskodawca pracował w spornych okresach jako mechanik samochodowy, jednak nie pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych, o czym mowa w Wykazie A, Dziale XIV, poz. 16 załącznika do rozporządzenia RM z dnia 7 lutego 1983 r.

W świetle poczynionych ustaleń brak jest podstaw do uwzględnienia okresu pracy na stanowisku mechanika samochodowego jako zatrudnienia w szczególnych warunkach. W związku z tym wnioskodawca nie legitymuje się wymaganym ustawą okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł wnioskodawca, zastępowany przez pełnomocnika w osobie adwokata. Pełnomocnik, zaskarżając wyrok w całości, zarzucił mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegający na uznaniu, że wnioskodawca nie posiada 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych oraz
- naruszenie przepisów postępowania poprzez nieprzeprowadzenie właściwego i pełnego postępowania dowodowego poprzez brak prawidłowego zbadania dokumentów przedstawianych przez wnioskodawcę potwierdzających okresy zatrudnienia w warunkach szczególnych, w szczególności nie uznanie okresów pracy od 10 sierpnia 1974 r. do 22 marca 1975 r. i od 15 maja 1976 r. do 30 września 1984 r. na stanowisku mechanika samochodowego w kanałach.

Pełnomocnik wniósł o zmianę wyroku sądu pierwszej instancji przez przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury wraz z zasądzeniem kosztów sądowych ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy nie zasługuje na uwzględnienie.

Apelacja wnioskodawcy nie jest zasadna, a poniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego są chybione. Sąd pierwszej instancji ustalił prawidłowy stan faktyczny i przeprowadził w sprawie prawidłowe oraz wszechstronne postępowanie dowodowe, a w konsekwencji wydał słuszny wyrok. Sąd Apelacyjny w pełni przychyła się do powyższych ustaleń oraz dokonanej przez Sąd Okręgowy wykładni przepisów.

Przedmiotem sporu między stronami było, czy wnioskodawca spełnia kumulatywne przesłanki warunkujące nabycie prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j.: Dz.U.2016.887), w szczególności przesłankę 15-letniego okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych.

We wskazanym powyżej zakresie Sąd Okręgowy przeprowadził stosowne postępowanie dowodowe, a w swych ustaleniach i wnioskach nie wykroczył poza ramy swobodnej oceny wiarygodności i mocy dowodów wynikające z przepisu art. 233 k.p.c. Nie popełnił też uchybień w zakresie zarówno ustalonych faktów, jak też ich kwalifikacji prawnej, które mogłyby uzasadnić ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Zarzuty podniesione w apelacji przez wnioskodawcę sprowadzają się w istocie do kwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Zarzutów tych nie można jednak było uznać za uzasadnione. Przepis art. 233 § 1 k.p.c. przyznaje sądowi swobodę w ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a zarzut naruszenia tego uprawnienia

tylko wówczas można uznać za usprawiedliwiony, jeśli sąd zaprezentuje rozumowanie sprzeczne z regułami logiki, z zasadami wiedzy bądź z doświadczeniem życiowym. Należy przy tym mieć na względzie, że w granicach swobodnej oceny dowodów sąd zobowiązany jest również do przeprowadzenia selekcji dowodów, tj. dokonania wyboru tych, na których się oparł i ewentualnego odrzucenia innych, którym odmówił wiarygodności. Ponadto, jeżeli z określonego materiału dowodowego Sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena Sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, chociażby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne (por. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2002 r., II CKN 572/99, wyroku SN z dnia 27 września 2002 r., sygn. II CKN 817/00).

Wnioskodawca ubiegał się o prawo do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (t.j.: Dz.U.2016.887). Przepis ten stanowi m.in. że prawo do emerytury jest uzależnione od udowodnienia okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat dla mężczyzn. Przepisami tymi są przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w/s wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.1983.8.43 ze zm.), które zachowało moc obowiązującą (por. uchwałę z 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002/10/234). Przepis § 4 rozporządzenia stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w wykazie A nabywa prawo do emerytury jeżeli spełnia następujące warunki: osiągnął wiek wynoszący 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w przedmiotowym rozporządzeniu są jedynie te okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy (§ 2 ust. 1).

Na etapie apelacji spór dotyczył okresu zatrudnienia wnioskodawcy w Wojewódzkiej Spółdzielni (...) Oddział w O. od 10 sierpnia 1974 r. do 22 marca 1975 r. i w Spółdzielni (...) w O. od 16 maja 1976 r. do 30 września 1984 r. Wnioskodawca twierdził bowiem, że w tym czasie stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace wymienione w ww. rozporządzeniu, zaliczane do prac wykonywanych w warunkach szczególnych, tj. prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych (wykaz A, dział XIV poz. 16).

W aktach sprawy znajduje się szereg dokumentów pracowniczych, dotyczących wnioskodawcy, a pochodzących z ocenianego okresu, w tym świadectwa pracy wydane od razu po ustaniu stosunku pracy przez wymienionych wyżej pracodawców, w których wskazano, że wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowiskach mechanika samochodowego. Z pozostałych zachowanych dokumentów, m.in. karty przyjęcia do pracy, z karty zwolnienia z pracy, z angaży oraz z kart wynagrodzeń wynikają informacje dotyczące zajmowanych przez J. L. stanowisk pracy, gdzie oprócz stanowiska mechanika samochodowego wymienia się także pracę wnioskodawcy jako brygadzysty stacji obsługi technicznych.

Analiza treści ww. dokumentów w kontekście zeznań świadków nie pozwala na przyjęcie wersji wnioskodawcy o tym, że w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał wskazywane przez siebie prace zaliczane do tych wykonywanych w warunkach szczególnych, a mianowicie prace mechanika samochodowego w kanałach remontowych. Jak to wynika z zeznań świadków E. K. oraz samego wnioskodawcy w warsztacie było zatrudnionych około dziesięciu mechaników, a warsztat posiadał jedynie dwa kanały remontowe to mało wiarygodne jest by wnioskodawca stale i w pełnym wymiarze wykonywał prace w kanale remontowym zwłaszcza, że ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, by każda naprawa odbywała się w takich właśnie warunkach. Wobec treści ww. przepisów nie można w tym przypadku uwzględnić sporadycznych takich napraw jako pracy stale i w pełnym wymiarze wykonywanej w kanałach remontowych. Okoliczność, że praca wnioskodawcy odbywała się w uciążliwych, czy nawet w jego ocenie, szkodliwych warunkach nie determinuje uznania, że było to zatrudnienie odpowiadające wyżej wskazanym regulacjom. Sąd Apelacyjny podkreśla, że warunkiem uznania za zatrudnienie szczególne, jest wymóg, by pracownik stale, w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał prace wymienione w wykazie A. Tego typu prac, w takich warunkach wnioskodawca nie wykonywał, bowiem pracował na stanowisku mechanika samochodowego i w związku z tym nie można zaliczyć jego zatrudnienia w spornym okresie jako wykonywanego w warunkach szczególnych. Nie

bez znaczenia jest również fakt, że wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia w Spółdzielni (...), jak wynika z zachowanych kartotek zarobkowych, nie otrzymywał dodatku szkodliwego.

Słusznie zatem ocenił Sąd pierwszej instancji, że wnioskodawca J. L. nie udowodnił 15-letniego stażu pracy w warunkach szczególnych wymaganego przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. W tej sytuacji nie przysługuje mu prawo do emerytury w obniżonym wieku.

Z tego względu apelacja wnioskodawcy podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

SSA Irena Różańska-Dorosz SSA Monika Kiwiorska-Pająk SSA Stanisława Kubica

R.S.